

FARSKÝ LIST

28.september – 4.október 2026, číslo 664

Gréckokatolícka cirkev, farnosť Čičava, Čičava 38, 09301

Tel.: 0911/711488, o.martinlaban@gmail.com

Bud' synom, a rob, čo chceš!

Lebo synovstvo samotné nás učí a naučí všetko, čo k synovstvu patrí. Skúste si to predstaviť na takomto príklade: dozvedeli ste sa, že váš strýko žil kdesi v Argentíne a tam zachránil život bohatému rančerovi a ten, ako prejav vďaky, vás na tamajšom súde formálne adoptoval za svoje deti a urobil vás dedičmi celého svojho veľikánskeho majetku. A vy, ak tomu uveríte a prijmete to - vari potrebujete niekoho, kto by vám vysvetlil, nejakú príručku, v ktorej by ste sa dočítali, že teraz by sa asi mali začať o svojho nového otca a svoju novú rodinu zaujímať a asi by ste sa mali začať zaujímať aj o ten ranč a život na ňom a na vaše miesto v tomto odteraz už aj vašom rodinnom biznise a vlastne by ste o tom mali fakt veľmi vážne uvažovať a zaoberať sa tým a že by ste sa už mali cítiť doma a zainteresovaný tam a nie tu, kde ste žili doteraz a podobne? Či to nie je prirodzené? Veľa vecí sa budete musieť naučiť - kde vaša nová farma je a aký je váš adoptívny otec a množstvo vecí súvisiacich s jej prevádzkou a životom na nej. Ale toto nie. Toto je čosi prirodzené. Vyvíra to úplne samozrejme zo samej podstaty toho, byť synom a dedičom. Neplatí vari to isté aj o nás ako synoch Boha, dedičoch Boha a spoludedičoch Krista? Ak uveríme, že tým naozaj sme - že náš Otec je odteraz Boh a my sme zdedili Nebo! - vari nevyplýva z toho úplne samozrejme, že odteraz sa cítime doma v Nebi a na zemi ako cudzinci na odchode? A že sa vo dne v noci zaoberáme týmto svojim dedičstvom, zaoberáme sa vecami a prácou a životom nášho Otca a našej novej Rodiny a nášho miesta v tomto

všetkom, a už nie vecami sveta a svetskými túžbami, ako to bolo kedysi? Mnoho vecí sa isto budeme musieť naučiť a osvojiť si ich, lebo budú súvisieť s touto našou prácou - ale toto nie! Toto je čosi samozrejmé a prirodzené, plyní to zo samej podstaty synovstva. Nepotrebujeme na to žiadne knihy ani príručky, nič! Ak sme uverili a prijali Boží Dar synovstva - tak tým samozrejme a prirodzene sme. Úplne rovnako, ako tým nijakovsky nedokážeme žiť a len veľmi zle a nešikovne to nejako navonok hrať, kým tomu neuveríme a neprijmeme to!

Ako sme to mohli tak strašne skomplikovať?

Veď je to niečo tak prosto jednoduché, až to možno "*múdрым a chytrým*" (porov. Mt 11, 25) pripadá až naivné a pohoršlivé a nasilu sa v tom snažia nájsť nejaké "tajomstvo" či "skrytú múdrosť" najskôr na spôsob večného pokušenia gnózy a gnostikov. Lebo čo je na tom ťažké pochopiť a žiť? Veď "*ste nedostali ducha otroctva, aby ste sa museli zasa báť, ale dostali ste Ducha adoptívneho synovstva, v ktorom voláme: "Abba, Otče!"*" (Rim 8, 15), "*voláme sa Božími deťmi a nimi aj sme.*" (1 Jn 3, 1). "*Ale ak sme deti, sme aj dedičia: Boží dedičia a Kristovi spoludedičia*" (Rim 8, 17). Predstavte si syna bohatého rančera a farmára, jeho dediča. Kde asi žije? Nie azda so svojim otcom a svojou rodinou? Kde inde by mal? A keby sa ho niekto na to spýtal, možno by povedal - a nielen kvôli dedičstvu - že predsa je normálne, že rodina je na prvom mieste, nie? A kde pracuje? Nie azda na farme, ktorá raz bude jeho a je jeho dedičstvom? A aj keby nebola, je to predsa rodinný podnik, ich, jeho farma - kde inde by

mal pracovať, čomu inému by sa mal venovať? A veru nikto by mu nezazlieval, keby ho niekto niekam volal, a on by odvetil, prepáčte, nemám čas, mám prácu na farme... Nie je to úplne normálne a prirodzené? Kto by mu mohol zazlievať, že svojho otca, svoju rodinu, svoj majetok kladie na prvé miesto pred všetkým ostatným? Si syn, dcéra Boha? Kto je tvoj otec? Nie náhodou Boh? *"Otcom nevolajte nikoho na zemi, lebo len jeden je váš Otec, ten nebeský" (Mt 23, 9)*, vraví Ježiš, náš najstarší brat. Kto iný by mal byť v tvojom živote na prvom mieste, než On? Ježiš hovorí, že *"kto miluje otca alebo matku viac ako mňa nie je ma hoden. A kto miluje syna alebo dcéru viac ako mňa, nie je ma hoden" (Mt 10, 37)* - pretože už patríme do inej, Božej rodiny! A dať svoju rodinu na prvé miesto - čo už len môže byť prirodzenejšie? Kto by sa už len nad niečím tak samozrejmým pozastavoval alebo nám to dokonca vyčítal? A kde je náš domov, kde sme doma? Nie azda v Nebi, v Dome svojho Otca? Kde inde? *"Veď naša vlasť je v nebi" (Flp 3, 20)*! Kde inde by sme sa mali cítiť doma? Azda tu, v cudzine sveta, kde už nič nemáme? Nebudte smiešni! A komu inému by mala patriť naša vernosť a oddanosť, ak nie našej rodine, nášmu otcovi? *"Lebo kto by si chcel život zachrániť, stratí ho, ale kto stratí svoj život pre mňa, nájde ho." (Mt 16, 25)*, vraví Ježiš a myslí tým seba, Otca i celú Rodinu, do ktorej nás za cenu Krvi prišiel povolať. Čo je normálnejšie, než verne stáť pri svojich, až do krajnosti, ak treba? A čo je hodné väčšieho opovrhnutia, než človek, ktorý zrádza otca, matku, bratov, sestry, svoju rodinu, len aby si zachránil svoj život? A kde inde by sme mali pracovať a k čomu by sa mala upínať naša myseľ a vôľa, ak nie k práci na našom rodinnom majetku, na našej rodinnej farme? *"Syn môj, choď dnes pracovať do vinice!" (Mt 21, 28)*. *"Hľa,*

hovorím vám: Zdvihnite oči a pozrite sa na polia, že sú už biele na žatvu! Žnec už dostáva odmenu a zbiera úrodu pre večný život!" (Jn 4, 35-36). Je to Božia farma, na ktorej Boh pestuje ľudí, aby z jednotlivých ľudských kláskov vychoval synov, ako sme aj my sami. Preto už otvorene hovorí, choďte a *"urobte učeníkmi všetky národy" (Mt 28, 19)*! Je to podobné ako vo filme Matrix, kde prebudení ľudia vyrážali do sveta Matrixu, aby prebúdžali a oslobodzovali ďalších ľudí, ktorí sa tak stali rovnakými, ako oni. Aj my hľadáme na svet ako na rodinnú farmu, na národy ako na polia a lány, na ľudí ako na klasy zrelé na žatvu - a vyrážame deň čo deň do polí, aby sme žali úrodu pre Večný Život v Nebi. Na čom inom by sme mali pracovať? Azda nie takto na svojom? Čomu inému by sme sa mali prednostne venovať? Kto by nám mohol zazlievať, ak by nás pozýval venovať sa čomusi inému, a my by sme mu povedali, prepáč, bratku, ale doma ma čaká práca, nemôžem? A či nepracujeme na svojom vlastnom dedičstve? A večer, po poctivej práci, unavení ale plní radosti zasadneme okolo stola, kde nám Syn dáva nie ambróziu a nektár, ale omnoho vzácnejšie Telo a Krv samého Boha, aby sme posilnení týmto pokrmom na druhý deň pokračovali v tejto radostnej práci! Nie je vari o tom Jeho Večera? A to je všetko. To je všetko. Úplne všetko. Nič viac ani nič menej v tom nie je. Adoptívne synovstvo. Božie synovstvo. Tak normálne, tak prosté! Ak tým sme, nepotrebujeme veru poučovať, čo znamená synom byť. Veď je to niečo úplne prirodzené, každý to vie! A dá sa to prijať iba vierou! Veď splniť si povinnosti, to je úroveň sluhov, otrokov, nie synov! Otroci si niečo plní, syn niečím je. Otroci pracujú, ale syn žije - aj keď možno (či práve preto) pracuje a vynakladá viac úsilia, než zamestnanec či sluha. Zákon a

"splnenie si povinností" z nás synov neurobí. To len viera. Viera, ktorou prijímame tento Dar synovstva! Náš osud je daný odpoveďou na tri otázky: Kto som? Kam patrím? Čo chcem? Kto som? Nuž, syn Otca, syn Boha, dedič Neba a Jeho kráľovstva. Kam patrím? Nuž, kam asi? K svojmu Otcovi. Tu, Domov. Do svojej Rodiny. Na domácu Farmu môjho Otca. Tu je môj život, tu je moja práca, tu je moje všetko. A čo chcem? Čo chcem? Vlastne... už nič. Všetko už mám. Som s Otcom, som Doma, som s Rodinou a v Rodine,... niet už čo viac chcieť. Ako hovorí Ježiš, takýto človek *"má večný život a nepôjde na súd, ale prešiel zo smrti do života"* (Jn 5, 24). Niet už po čom túžiť. Všetko sme už dostali. Všetko už máme. Sme doma. A tento svet? Sme už na dôchodku – ako zamestnanci, ktorí odišli na dôchodok, ale občas prídu do starého zamestnania zaskočiť. Robia to uvoľnene, v pokoji, bez stresu, bez ambícií, bez snahy o nejakú kariéru i bez obáv a bez strachu. Nemajú čo získať, nemajú čo stratiť. Tak sme vo svete aj my. Žijeme tu, ale už len ako dôchodcovia, ktorí dali svetu výpoveď, mimo jeho súperenia, mimo jeho žiadostivosti, mimo jeho strachov, mimo jeho závislostí a otroctva. V klúde, v pokoji, v radoosti detí Boha, ktoré už inde sú doma a inde leží ich život. Koľko pokrstených ale naozaj toto verí a toto žije? Tu začíname asi chápať, prečo Ježiš hovorí, že či *"nájde Syn človeka vieru na zemi, keď príde?"* (Lk 18, 8). Ježiš nám dal návod, ako a odkiaľ začať, ak uveríme: *"Vstanem, pôjdem k otcovi a povieť mu: Otče, zhršil som proti nebu i voči tebe. Už nie som hoden volať sa tvojím synom. Prijmi ma ako jedného zo svojich nádečníkov."* I vstal a šiel k svojmu otcovi." (Lk 15, 18-20). Kam šiel? Na otcovu farmu. Čo tam šiel? Pozerať sa? Žobrať? Nie. Pracovať išiel. Toto je cesta pre nás: Ak chceme k

Otcovi, nájdeme Ho na rodinnej farme, kde naši starší súrodenci už nejaký ten čas pracujú na lánach Otcovej pšenice, zrelej na žatvu pre večný Život. Poprosme, či sa môžeme pripojiť k nim a pracovať s nimi! Nie ako žobráci, ktorí prídu len prosiť a žiadať a dranktať, ale ruku k dielu nepriložia. Nie ako diváci, ktorí postávajú na námestí a pozerajú sa na iných, súdia, hodnotia, chvália, či kritizujú, ale ruku k dielu nepriložia. Ako robotníci v Pánovej vinici! Tak, ako nám to pripomenul blahej pamäti sv. pápež Ján Pavol II.: *"Veriaci laici, ktorých "povolanie a poslanie v Cirkvi a vo svete po dvadsiatich rokoch po II. vatikánskom koncile" bolo témou biskupskej Synody 1987, patria k tomu Božiemu ľudu, ktorý znázorňujú robotníci vo vinici v Matúšovom evanjeliu: "Lebo Nebeské kráľovstvo sa podobá hospodárovi, ktorý vyšiel skoro ráno najať robotníkov do svojej vinice. Zjednal sa s robotníkmi po denári za deň a poslal ich do svojej vinice." (Mt 20,1-2) Podobenstvo evanjelia otvára náš pohľad na široko sa rozprestierajúcu Pánovu vinicu a na veľké zástupy mužov a žien, ktorých On volá a posielal, aby v nej pracovali: vinicou je celý svet (por. Mt 13,38), ktorý podľa Božieho plánu musí byť premenený pre definitívny príchod Kráľovstva. Od tohto dňa zaznieva volanie nášho Pána Ježiša v dejinách ďalej: "Chodte aj vy do mojej vinice." Obracia sa na každého človeka, ktorý prichádza na tento svet."* (Christifideles laici 1 a 2)

Svätosť je nám prirodzená, to hriech je neprirodzený!

Ak sa odstráni to, čo prekáža, žiadostivosť a strach, stane sa životom Božích detí v spoločenstve, skutočnej komunite, Cirkvi, úplne normálnym, samozrejmým, prirodzeným. Písmo vraví, *"veď ste boli ako blúdiace ovce, ale teraz ste sa vrátili k*

pastierovi a biskupovi svojich duší." (1Pt 2, 25) A Ježiš hovorí, "ostaňte vo mne a ja vo vás. Ako ratolesť nemôže prinášať ovocie sama od seba, ak neostane na viniči, tak ani vy, ak neostanete vo mne. Ja som vinič, vy ste ratolesti. Kto ostáva vo mne a ja v ňom, prináša veľa ovocia; lebo bezo mňa nemôžete nič urobiť." (Jn 15, 4-5) A skutočne, v ňom, keď naozaj sme v ňom a takto cez Neho hľadáme, môžeme byť sebou, byť tými, ktorí sú, pretože vieme, kto sme. A v ňom takisto žijeme prijatie a jednotu s inými. Ale toto všetko je možné naozaj len skrze Krista, s Kristom a v Kristovi. "Ježiš im povedal: "Veru, veru, hovorím vám: Každý, kto pácha hriech, je otrok. ... Až keď vás Syn vyslobodí, budete

naozaj slobodní."" (Jn 8, 34.36) A presne takto nás Syn vyslobodzuje: v Sebe. A slobodní sa stávame vtedy, ak sme, naozaj sme v ňom a ku všetkému a všetkým pristupujeme cez Neho. Naozaj platí, že "kto je teda v Kristovi, je novým stvorením. Staré sa pominulo a nastalo nové." (2Kor 5, 17) A "túto slobodu nám vydobyl Kristus. Stojte teda pevne a nedávajte sa znova zapliahnúť do jarma otroctva." (Gal 5, 1) Keď sa všetko pominie a my sme slobodní, ostáva naozaj iba láska a v nej blažená Jednota Rodiny Otca. Nebo. Nádherný tanec, súzvuk, harmónia Života. Všetko je čisté, všetko je svetlé, všetko je krásne! Vykúpené!

	Čičava	Komárany	Meník
Po 28.9.	<i>Prepodobný otec a vyznávač Charitón</i>		
		16.30 spoveď 18.00 +Anna (r.Pavlová)	
Ut 29.9.	<i>Prepodobný otec Kyriak Pustovník</i>		
	8.00 UD2		
St 30.9.	<i>Svätý hieromučeník Gregor, biskup Veľkého Arménska</i>		
			17.00 spoveď 18.00 +Jozef, Mária (r.Hlaváčová)
Št 1.10.	Presvätá Bohorodička Ochránkyňa		<i>Sviatoč Myrovanie</i>
	17.00 UD3	18.30 +Ján, Mária, Pavol, Júlia (r.Ragančíková)	
Pi 2.10.	<i>Svätý hieromučeník Cyprián</i>		<i>Zdržanlivosť od mäsa</i>
	15.30 spoveď 17.00 ZBP ruženec		
So 3.10.	<i>Svätý hieromučeník Dionýz Areopagita</i>		
Ne 4.10.	Devätnásta nedela po Päťdesiatnici <i>Pamiatka zázračnej kľokočovskej ikony Presvätej Bohorodičky, patrónky Zemplína</i>		
	9.15 *ZBP Ján Hric (r.Zahorodníková)	11.00	7.30 za farnosť

Úmysel modlitby: za mier na Ukrajine a vo svete

Pozývame deti a rodičov prihlásiť sa na prípravu na Prvú svätú spoveď a slávnostné sväté prijímanie.